

Takács Nándor

A távolodók nyomában

Kezünk nyoma a vidéken
mindent elárul. A történetet
átírhatjuk, de a táj nem hazudik.
A táj és a köd. És az örvénylő
ködben a házak körvonalai.

1

Az utolsó jármű is elhagyja a völgyet.
A távolodó lámpák piros felhőjében
árnyékok kelnek át az úton. Vigyázva,
nehogy zajt keltsenek, beljebb húzódnak
a fák közé. A rádiótorony antennája felizzik.
Hangok nélkül telik el az éjszaka.

2

Hogy kik voltak ők, és mi kik
vagyunk, sohasem volt világosabb.
Reményvesztett törzs az ősi dombok
gyűrűjében, a kiszáradt legelők fölött.
Nem tud rólunk más, csak a téli álmat
alvó állatok. Kételtűek a patak medrében,
lélegzet nélkül a jéghideg iszapban.
Nádszálakkal fúrunk utánuk.
Deres faágak csillognak a parton.
A dombok mögül ránk talál az éjszaka.
Fülelünk a néma csöndben,
a hold kitáruló otthonában.

3

A régész sírhalmokra lelt a hegytetőn.
Messzi népek tárgyait találta közöttük.
Naplójába rajzolta a motívumokat,
házat épített magának azon a helyen.
A szerpentinről ma már csak a bükkös látható.
A párok esküdni járnak a tóhoz a völgy
bejáratában. Fogadalmaik titokban maradnak.
Nem hagyják el soha többé a vidéket.
A sírokon gyér növényzet fakad. Senki sem
háborgatja őket. A térképek hajtásvonalából
lassan kikopnak felirataik.

4

Minden nyiladékot ismert a hegyen.
Az erdőkerülők jó barátai lettek. Az irtások
árvák nélküle, lépteinek ropogását idézik
a kavicsos utak. A sziklapárkányok alatt,
hol gyakran megpihent, elképzelem tekintetét.
Merre rója útjait, ki folyvást haza vágyott találni?
Hol szoktatja gyökereit a szikár talajhoz?
Egyszínű, fényes ég alatt szél rázza a sovány
ágakat. Delet harangoznak. A konyhában ül,
és vár valakit.

5

Utolsó kitörése óta nem hültek ki a vulkán
kövei. A hamuban madarak fészkelnek.
Köröznek az omladozó partoldal fölött,
az arra járók lábainál megfürdenek a porban.
Ércék csillogó erei szivárognak a kövekből.
A földút lüktet a dombtető felé. A tanya
lakói napestig palántáik fölé görnyednek,
ábrándozva nézik a vulkán kürtőjében
lenyugvó napot.

6

Egyhelyben áll a folyó a híd alatt.
Mozdulatlan állatok nézik a vizet.
A kölykök kagylót gyűjtenek a parton.
A köd felissza nevetésüket.
Csapdában rekedt ivadék kémleli az eget
egy pocsolóvízből. Az arra járók nem lassítanak,
ballagnak a hulló levelek ritmusát követve.
Az ártér tornácain vödörökbe csöpög az eső.
A kirándulók hazafelé tartanak. Városaik
kővé meredve, álmosan várják érkezésüket.

7

A déli lejtőn a boróka szívós remetéi
állják az időt. A napfény áttetsző függönyöket
bocsát a vidékre. Egy kőgörgeteg megindul,
kavicsai szétgurulnak nyomtalan. Odalentről
integet valaki, mintha üdvözlést viszonzna.
A távolsági busz szaggatott zúgással elhagyja
a völgyet. Körben a hegyek állhatatos figyelme,
akár az otthon, nem vár hálálkodást.